

OCTUBRE · 1981 · N.º 19

SANTI BILARRI SACALIM

L'ATUR

EN ESPERA DE SOLUCIONS

BARRERA

EN JAUMET DEL FLABIOL
INTERVIU AMB QUIMET RASET
ESCOLA DE LA NATURA

EXCLUSIVA
HERIBERT
BARRERA

SITUACIO LIMIT

L'atur no és una cosa nova, sino que forma part, juntament amb les crisis periòdiques, del sistema capitalista. Però enguany, la situació és més complicada pels nivells a que està arribant.

El més perillós, emperò, és la manca de sortides satisfactòries a llarg termini, i que ve donat per una manca d'imaginació per a poder crear noves alternatives de produir.

Actualment s'està pagant un alt preu a nivell nacional i local la mala preparació amb què ens vam afegir al tren del desenvolupament dels anys 60 que ja s'anomena del "desarrollismo", és a dir, produir per produir quan hi havia les vaques grasses

sense mirar la qualitat ni el progrés o fer planificació de la producció. Hi ha dos exemples molt clars, per un costat el que en podríem dir la manca de professionalització dels empresaris hi-lariencs que solament es van convertir en empresaris perquè tot estava fet en una època daurada que difícilment pot tornar, i, ara, que les coses es posen difícils s'espantant, retiren els diners de les empreses i aquestes queden descapitalitzades havent de tancar en últim terme; l'altre exemple és la manca de qualificació de la mà d'obra i és per això que ara, la majoria d'aturats són persones que normalment s'anomenen peons.

En aquest tema s'ha de par-

lar clar i ésser valent davant de la greu situació que travessem. Cal reaccionar ràpidament, per això TERRA, a qui la vulgui escoltar, demana fer reunions sectorials entre les parts implicades (empresaris i treballadors) sota l'arbitratge de l'Aju. tantament per a fer un canvi d'impressions, sobre tot és d'especial importància en el sector de la fusta pel seu pes a Sant Hilari. Es necessita que cadascú prengui les seves responsabilitats en aquest tema de l'atur.

Perquè la situació de per si greu no sigui encara pitjor, denunciem i rebutgem tots els escandalosos fraus que es produeixen en les llistes de l'atur, quan hi ha realment persones que no cobren el subsidi.

sumari**nº 19**

Portada: (Foto Rossell). Els treballadors en atur de Sant Hilari tot celebrant el subsidi corresponent al mes d'octubre a la Casa de la Vila.	
Bústia Terrosa.....	3
Editorial i Sumari.....	3
Tema del mes: L'atur un pou sense fons.....	4, 5, 6, 7, 8, 9
Terra informa: Afers municipals i terrossos.....	9
Perinatges de la nostra terra: Heribert Barrera.....	11, 12, 13, 14, 15
Sabieu que: Aquelles cançons.....	16, 17
Normalitzem el català i Parlem bé.....	18
Tot recordant: En Jaumet.....	18, 19
Biografia: Lluís Companys i Jover.....	20, 21
Reportatge: Escola "Les Guillerries": per una pedagogia de la Natura.....	22, 23
Agenda.....	24, 25
Esports: Entrevista Quime Raset i Actualitat esport.....	26, 27
Entreteniments.....	28

L'ATUR : UN

En aquest treball és aplicable la dita de "no hi estan tots els que són" però si, en canvi, hi són tots els que estan. Aquest tema calia afrontar-lo ja, i això ho hem fet, anant a parlar amb les parts implicades en el problema de l'atur, afectats directament, s'entén; perquè indirectament tots hi tindriem de dir la nostra puix que aquest greu problema ens afectarà a tots a la llarga si no es troba una solució miraculosa ràpidament.

No és qüestió de veure-les venir, sinó agafar el toro per les banyes i intentar parlar. Aquesta és la paraula clau: **parlar!!**

Fotos
Rossell

ENTREVISTES A:

SINDICAT C.C.O.O.

XAVI ROSSELL - BATLLE

JOAQUIM RIPOLL - EMPRESARI

POU SENSE FONTS

"L'Autogestió, una solució real"

Per
Jordi DOU

Davant l'atur, un sindicat de classe ha de prendre una postura especialment interessada, ja que defensen els seus mateixos llocs de treball.

Per al sindicat CC.OO local quan es parla d'un tema tan conflictiu i se li pregunta les causes de l'atur, creuen que "es poden classificar en tres apartats:

a) la crisi general que patix el món i també el nostre país, que començà amb la crisi del petroli l'any 1973, i que ara han arribat les seves repercussions a Sant Hilari.

b) a escala local això es veu agreujat per la reacció de la majoria dels empresaris, del ram de la fusta, davant l'atur que es pot qualificar d'egoista; ja que no volen tenir cap risc, però a més a més és inqualificable la manera de procedir d'alguns d'aquests empresaris que després d'acomodar els treballadors de la fàbrica continua treballant a ple ritme". Segons aquest sindicat, "això és resposta a la minsa formació empresarial de la majoria dels empresaris hilariencs, que no han volgut fer una planificació de la producció i de la demanda, i en canvi es volcaren tots a produir els mateixos productes; i ara, que vénen les hores dures es tiren enrera".

c) com a tercer punt pel que fa a les causes de l'atur especialment a Sant Hilari, no dubten en dir que una raó de pes en la crisi de la torneria "és la competència ferotge que, en anys anteriors, ha tingut lloc entre els diferents empresaris que han reventat els preus del mercat".

Les conseqüències de l'atur

sempre són negatives fins i tot per a qui cobra el subsidi, però en el pla hilarienc són molt importants "la situació està molt malament si no es troba una solució a aquest greu problema" a llarg termini no descarten "la possibilitat de passar gana, doncs no hi ha feina, o més ben dit, no donen feina". Però per a CC.OO la conseqüència més important de l'atur "és l'ambient enraïtat en què es viu i podria arribar el moment en que fins i tot hi haguessin enfrontaments entre els aturats i els qui treballen, i encara més preocupant és la cadena que comença amb l'atur, puix que si una família no pot viure, no pagarà les seves compres quotidianes i això no pot tenir fi".

"ELS EMPRESARIS NO VOLEN AFRONTAR-SE AL RISC"

Sempre amb referència al ram de la fusta, on sembla que la situació és més difícil, quant al nombre d'aturats i a la vegada és on es produeix més frau, aquest sindicat veu les perspectives més negres: "no hi ha veritables perspectives favorables, puix que els empresaris no posen de la seva part el que els correspondria per a tirar les empreses endavant tot afrontant el risc, en tenir esperit, en la seva majoria, totalment oportunista". Per altra banda, afirmen que "ara, el mal ja està fet, que es va esperar a última hora per a afrontar la crisi, tot tirant de la rifeta durant molts anys, treballant malament i sense cercar la competitivitat de la qualitat del producte".

“

UN CIMQUANTA PER CENT DE LES LLISTES D'ATUR SON FRAUDULENTES

EL TREBALLADOR HILARIENC NO VOL SABER RES DE SOLUCIONS COLLECTIVES, VA SEMPRE DE CARA A LA PELA

LA COMPETENCIA ENTRE ELS DISTINTS EMPRESARIS HA REVENTAT ELS PREUS DEL MERCAT

”

"L'AUTOGESTIÓ, UNA SOLUCIÓ REAL"

"Una solució parcial pot ser anar a bosc, però no hi ha treball per a tothom i a més a més és una feina molt dura per a qui no hi està acostumat. Una solució real, en canvi, podria ser l'autogestió a les empreses tancades, sempre i quan els empresaris les deixin en determinades condicions d'operativitat, però tot això molts empresaris no ho acceptarien".

L'acció dels sindicats a Sant Hilari es veu terriblement difícil per a portar a terme la seva tasca. Per a

(passa a la plana següent)

(ve de la plana anterior)

ells, l'entrebanc més gran és el mateix treballador hilarienc que "no vol saber res de solucions col·lectives, que va sempre de cara a la pela, mirant d'anar bé ell i els altres que s'arreglin com puguin. És per tot això -afegeixen- que els sindicats a Sant Hilari no tenen cap força, i això no és cosa d'ara sinó que en el passat això fou un poble on eren típics els esquiroles que trencaven els convenis signats pels treballadors que anaven a bosc i els propietaris. A Sant Hilari és molt difícil lluitar per l'interès col·lectiu, perquè tothom et gira l'esquena".

LES LLISTES D'ATUR SON FRAUDULENTES

Per a cloure l'entrevista, CC.OO vol afegir que "és presumible que un 50 per cent de les llistes d'atur siguin fraudulentas, ja que no és possible que ací hi hagi cents d'aturats i altres pobles de la comarca en tinguin solament unes decenes. Hi ha un aspecte de l'atur que ajuntat a l'anterior fan una situació explosiva i és la quantitat de joves que cerca encara el seu primer lloc de treball, i que, per tant, no consten a les llistes ni cobren. Si a tot això afegim la gent que treballa sense estar assegurada o cobrant el subsidi d'atur, és veurà que la situació és realment llastimosa, en què els interessos particulars es posen de la forma més escandalosa per sobre dels interessos generals".

L'última denúncia del sindicat és per a l'Administració que encara manté la mateixa estructura del passat règim, això comporta gran corrupció i que no s'actua en conseqüència amb mà dura contra els fraus a l'atur quan reben denúncies de part dels sindicats". ●

"Sense competències

Per
Marta CLOS

Malgrat que, com bé diu en Xavi Rossell, l'ajuntament no té cap mena de competència en la qüestió de l'atur, és important saber què en pensa i de quina manera es treballa dins el consistori envers aquest problema que a Sant Hilari ens afecta en gran mesura.

Pregunta. Abans de reduir el problema a Sant Hilari, parla'ns una mica de les causes de l'atur a nivell més general.

Resposta. Les causes són moltes i variades. A nivell internacional hi ha hagut una gran crisi, només s'ha de tenir en compte que abans absorvïem molta mà d'obra espanyola, era la primera font de divises que teníem. Ara, a més de no generar divises ha incrementat el nombre de parats que ja teníem.

P. D'alguna manera la política espanyola ha fallat?

R. Jo crec que podria fer quelcom més del que està fent. Per exemple si donessin poder a l'àmbit local per paliar l'atur... o sigui, en lloc de donar-los el 75%, jo preferiria que es donés el 100%, però que donessin poders per a donar a aquesta gent una tasca dins el municipi; d'aquesta manera guanyaríem, per una banda donar feina a una gent que vol treballar, inclús a persones que busquen la primera feina, els joves, i per l'altre eliminaríem el que una persona treballi a dos o més llocs. D'altra banda l'Estat ha fallat en que reduïen fins ara un 50% de la Seguretat Social als empresaris que agafaven gent de l'atur. Llavors, moltes empreses han acomiadat la gent i les han tornat admetre com a parats. Si haguessin incentivat l'empresari que mantenia la plantilla, potser hauríem anat més bé. És clar, l'empresari s'ha estimat més agafar gent pa-

rada perquè així s'estalvia pagar antiguitats, etc...

P. Quines conseqüències se'n deriven de l'atur.

R. És un vertader problema. La gent gran es troba tot el dia donant voltes al mateix, es troben de cop sense feina, pensant que algun dia s'acabarà el carnet i llavors què.. això influeix inclús a nivell de personalitat, podent arribar a ser un problema greu. Quant a la gent jove si pogues trobar un lloc de treball es trobarien més complets, evitant també que aquesta situació arribés a ser més greu.

P. Reduint-nos ja a l'àmbit de Sant Hilari, quines creus que han estat les causes?

R. El mal de Sant Hilari és que es va jugar tot a una carta, les troneríes; a partir d'aquí era tot una cadena. Ara aquesta carta ha caigut en picat i se n'ha ressentit tot. Es va absorbir molta gent de fora i això també influeix, gent que, per altra banda, ara són de Sant Hilari. I no és fàcil buscar altres tipus d'indústries perquè les empreses s'estimaran més instal·lar-se a altres llocs més ben comunicats amb estació de tren prop de l'autopista, ... cosa que aquí no tenim, ans el contrari.

P. Sembla ser que Sant Hilari és un dels pobles de la província que té més parats, a l'hora de la veritat, però, i com a molts altres llocs, el carnet d'atur per a algunes persones és una altra font d'ingressos, perquè en realitat treballen o cobren d'altres llocs. L'ajuntament, com a tal, pot controlar aquesta situació?

R. No. L'ajuntament no té competències de cap tipus. És més, ja fa mesos que no ens envien les llistes de parats; ara van

no hi han solucions”

“

NOMES PODEM PARLAR AMB EMPRESES DE FORA I
BUSCAR FEINES EN ALTRES LLOCS

L' AJUNTAMENT NO ES POT POSAR ENTRE EMPRE-
SARIS I PART SOCIAL

”

“

EL MAL DE SANT HILARI ES QUE ES VA JUGAR TOT
A UNA CARTA

SI HAGUessin INCENTIVAT L'EMPRESARI QUE MANTE-
NIA LA PLANTILLA, POTSER HAURIEM ANAT MES BE

”

enviar-nos-les perquè vam de-
manar informació, però no sé
per quin motiu feia mesos que
no en rebíem res. L'única cosa
que podem fer és com a parti-
culars, però l'ajuntament no
es pot posar entre empresaris
i part social. Això depèn de
l'estat.

P. I ja finalment, la pregun-
ta obligada, què fa l'ajunta-
ment per solventar d'alguna
manera la situació a Sant Hi-
lari. Quines solucions hi ha?

R. Si no ens donen competèn-
cies no sé quines solucions
hi podem donar. Per la nostra
part hem intentat fer bastan-
tes obres, dins les nostres
possibilitats per anar mante-
nint algunes empreses que es-
taven a punt de tancar. Ara hi
ha això del pas d'Arbúcies
que es començarà aviat. Totes
les empreses d'obres públiques
estan obligades a agafar un
tant per cent de gent de l'a-
tur; nosaltres hem escrit una
carta explicant la situació d'
aquí per veure si poden aga-
far gent però no sé si serà
possible perquè a lo millor
aquesta empresa l'interessa
més tenir gent d'Arbúcies que
ho tindrà més a prop. Després
hi ha la cosa del sanejament
de la riera que el tenim en
pla d'obres i serveis i ho
hem donat a contractistes d'
aquí que sabem que no tenen
feina. I, per fi, només podem
parlar amb empreses de fora i
buscar feines a altres llocs.

(passa a la plana següent)

(ve de la plana anterior)

Per
Xavier PUJOL

Ara toca el torn a l'empresari, que ens haurà de donar la seva opinió envers el greu problema de l'atur. Hem recorregut per a fer aquesta entrevista a un dels més importants empresaris de la vila, en Joaquim Ripoll.

Pregunta. Quines creu que han estat les causes que han provocat aquesta greu situació de crisi i d'atur a nivell general?

Resposta. Rotundament he d'afirmar que és degut a què els preus de cost són massa cars, la qual cosa provoca que no hi hagin comandes de gènere. Amb això, es redueix la feina dins l'empresa, considero que es grava excessivament sobre la producció i no sobre el consum, què és el que s'hauria de fer.

P. I com ho veu respecte de Sant Hilari?

R. Ho veig greu, molt greu, i més quant articles de troneria. Ací, el producte realitzat es ven majoritàriament a l'estranger. L'excés d'inflació i l'augment del preu del gènere porten a una falta de competitivitat dels nostres productes degut precisament als preus. Què fer? Doncs augmentar la productivitat tractant de no escanyar el treballador. Emperò, d'aquesta manera el guany queda endarrerit...

El canvi d'article es veu com una necessitat evident. Però si hi ha massa producció, els preus esdevenen excessivament baixos i l'article perd qualitat, arribant als mateixos extrems que el plàstic.

S'ha de procurar la reestructuració de la fàbrica. Com? Fent estudis de mercat, cosa que comporta moltes dificultats, ja que no es pot fer cap mena d'inversió en el camp del sondeig de mercats.

Existeix un estancament a nivell local, degut a la crea-

“ Cal planificar amb

“

ES GRAVA MASSA SOBRE LA PRODUCCIO I NO SOBRE EL CONSUM

CAL AUGMENTAR LA PRODUCTIVITAT SENSE ESCANYAR EL TREBALLADOR

”

ció d'un sol tipus d'indústria al poble i a la fabricació d'un únic producte. Aquesta crisi ve accentuada per la que existeix a nivell mundial.

P. Quines solucions hi veieu?

R. Augmentar la productivitat. Es tracta de produir més del que es consumeix. Així s'asseguren llocs de treball i s'abareteixen els preus d'una manera mòdica. Amb això el valor adquisitiu del treballador surt beneficiat.

Al demanar el treballador la puja de salaris, cosa ben lògica i, a més, raonable, s'ha d'augmentar el producte. Al passar això, i fer-ho amb molta més intensitat què no pas el salari, aquest no compra. Si no compra, la producció baixa i el preu puja. Cal que ens apretem més el cinturó i treballar més, encara que de moment no resulti gaire bonic. A la llarga, tots en sortirem beneficiats.

La manera de treure l'atur és treballar més, organitzar-nos més, i un altre dia, quan poguem, donar-nos millor vida.

P. Quines conseqüències immediates n'espereu d'aquesta situació?

R. A Sant Hilari molt greus. Crec que s'aguantarà bé fins Nadal. Ho veig amb molt pessimisme. Cal aguantar i trampejar fins sortir-se'n.

No hi veig sortida, empitjo-

rarà, almenys, si no es canvien les estructures. Cal una equiparació amb Europa, sinó no és pot competir, i al no poder-ho fer, no es produeix. El que falta és confiança en el futur.

P. Així, com a solucions, quines veieu vàlides?

R. En principi, veig necessària la creació d'un fons nacional, una Caixa Nacional, amb aportacions de tots, empresaris i treballadors. D'aquesta manera, quan hi hagi problemes, hi hauran els suficients diners per a pagar tothom.

Per altra banda, cal planificar amb antelació. S'ha de donar confiança a la gent i evitar al màxim possibles canvis polítics que deroguin o preparin nous plans econòmics.

P. Com la veuria la possible entrada al Mercat Comú?

R. S'hi ha d'entrar. És un risc degut a la falsa estructuració del país. Es tractaria de buscar estructures similars i competitives. Cal fer la integració a Europa, i fer-la en tots els sentits, tant en els bons com en els dolents, tant econòmicament com políticament, i fins i tot arribar fer efectiva l'entrada a la NATO. Tot això equival, és clar, a una garantia de continuïtat, i també de seguretat i fermesa. S'ha de crear riquesa, i és un bon camí.

P. I ja per acabar, quines a-

antelació[»]

portacions personals esteu fent des de la vostra empresa per tal de paliar el greu problema de l'atur?

R. Lògicament, tal i com estan les coses, no podem augmentar la plantilla. Aguantarem el cop tan bé com sapiguem... Emperò, a casa, els treballadors tenen una garantia de continuïtat. Confio que ens en sortirem.

Per fer-ho, realitzem una variació constant d'articles, portem a terme una vertadera agilitat quant a producció i vendes, és a dir, mercats.

Ja acabem, tan sols fer-nos ressò de les darreres paraules de Joaquim Ripoll, "ens hem equivocat tots plegats, i ara ho hem de pagar. Cal la creació d'un fons nacional per tal de cobrir a despeses, i què tant treballadors com empresaris quedin emparats". ●

AGRUPAR LES EMPRESES EN CRISI

L'alta taxa d'atur a Sant Hilari cal atribuir-la a la seva particular estructura econòmica. En efecte, es tracta d'un poble fortament industrialitzat: el sector terciari aplega al 67,5% de la població activa, en tant que els serveis representen el 26,5% i l'agricultura només el 6%. La clau del problema és que el sector industrial està molt poc diversificat, ja que es recolza de manera gairebé exclusiva en la torneria i, de manera residual, en l'embotallament d'aigües minerals.

Avui s'admet unànimement que la crisi econòmica entrà al nostre país a través del sector exterior, ja sigui a nivell macroeconòmic (encariment del petroli), ja sigui a nivell sectorial (reducció de les exportacions).

El sector de la torneria de Sant Hilari havia tingut un important moviment exportador fins a finals de la dècada dels setanta. Aquest moviment quedà estroncat per la reducció de la demanda de "souvenirs" i petita artesanía a Estats Units i al nord d'Europa. Si el col.lapse del sector fou tant greu cal atribuir-lo a l'especial manera de comercialitzar els seus productes. Les torneries a Sant Hilari són petites empreses i tenen dificultats per vendre a l'exterior. Bona part de la seva producció es comercialitzava a través dels agents de compres dels països exportadors. Aquests agents de compres jugaven un paper doblement negatiu. Per un costat, estimulaven la competència entre les petites empreses per fer baixar els preus i reduir el marge d'explotació. D'altra banda, les empreses abandonaven la comercialització en mans d'aquests agents, tot adoptant una posició merament passiva; això els ha impedit seguir l'evolució de la demanda. En particular, quan la demanda exterior es decantà cap el petit moble utilitari en detriment dels "souvenirs", les empreses no reaccionaren a temps; no canviaren la seva oferta ni cercaren nous clients en aquest camp.

Evidentment, la recuperació d'aquest sector industrial clau per a Sant Hilari passa per l'agrupament de les empreses afectades: producció per separat, especialitzant-se cada fàbrica en un producte concret i comercialització conjunta per fer front als alts costos de la promoció exterior.

Lluís PLANAS

Economista. Enguany és el responsable de les planes d'economia de "Punt Diari"

AFERS MUNICIPALS

El passat 2 d'octubre se celebrà el Ple municipal amb caràcter extraordinari, al qual assistiren cinc consellers convergents, dos socialistes i un independent. Els principals punts de l'ordre del dia han estat:

-Acceptació de les dimissions dels dos regidors independents Gabriel Miralpeix i Joan Timoneda. Xavier Rossell replicà les argumentacions exposades pels dos regidors independents en els següents termes: tot fent referència a Gabriel Miralpeix digué que "si bé el 23 d'abril del 1979 no acceptà la forma de fer les comissions, el 10 de maig del 1979 es varen acceptar per unanimitat! Respecte al Pla General d'Urbanisme, el batlle manifestà que "les seves raons eren demagògiques i volen fugir de responsabilitats. El Pla

no és definitiu i s'hi està treballant. A més des del passat 18 d'octubre de 1980 no ha assistit a cap comissió".

La rèplica a Joan Timoneda, fou realitzada en termes semblants a la del seu company dimitit. En primer lloc, Neus Costa assenyala que a la Comissió de Sanitat hi ha hagut un bon ambient de treball desmentint d'aquesta manera les argumentacions de J. Timoneda. Xavier Rossell, per la seva part, afirmà que "discrepar en un consistori democràtic és lògic i necessari. Quant a fer-se escoltar, crec que la forma és anar a les reunions i Plens on ell hi tenia veu, cosa que des del 20 novembre de 1980 deixà de fer! Sobre el Pla General d'Urbanisme digué: "Ell hi podia prendre part. No voler fer una cosa i quan la fan els altres dir que està mal feta,

no està bé. Si ell ho podia fer més bé, la seva obligació era col·laborar-hi". No obstant, deixar constància de l'agraïment per la tasca realitzada per ambdós regidors.

-Aprovació inicial del projecte del poliesportiu, amb un pressupost de 40 milions.

-Adhesió de la vila de Sant Hilari a l'Associació Catalana de Municipis.

-Ateses les peticions rebudes per ampliar el termini d'exposició pública del Pla General d'Urbanisme, es traslladà la decisió als tècnics municipals, els quals decidiran si es podrà portar a terme.

-Aprovació perquè l'alcalde o tinent d'alcalde puguin signar qüestions urbanístiques.

sos - terrossos - terrosso - ter

- Són aprovats els Pressupostos de l'Estat per a l'any 1982. Diuen que augmentaran un 26%. Quant s'apujarà el nivell de vida?
- Es commemora el 50 aniversari del vot de la dona a Espanya. Es una llàstima que s'hagi fet servir tan poc...
- El Consell d'Europa reconeix el dret a l'homosexualitat. Un nou pas cap a la igualtat total dels drets humans...
- USA: Reagan anuncia la decisió de modernitzar els elements cabdals del seu arsenal militar nuclear. Diu que té por que els russos l'ataquin...
- França: Importants manifestacions antinuclears. Al voltant de 8000 persones es manifesten...

- Egipte: Anwar al-Sadat és assassinat pels propis àrabs. Descansi en pau...
- Alemanya Federal: La més important manifestació pacifista des d'acabada la Guerra Mundial. Més de 250000 persones al carrer...
- 12 d'Octubre. Reagan i Joan Carles celebren als Estats Units el descobriment que varen fer els americans amb Espanya. Ja es parla d'augmentar els llaços d'amistat i d'unió...
- Catalunya: 41 Aniversari de l'assassinat de Lluís Companys. La seva ànima encara no ha trobat repòs...
- Sant Hilari: La Escola de Natura a punt. Ara només resta anar-hi!

GORJOT

obert *
de 10 a l'30
i de 5 a 9

Sant Hilari

EXCLUSIVA

HERIBERT

personatges de la
nostra terra

BARRERA

Per
Xavier CLOS

Sobre un quart de vuit del vespre ens trobem ja amb en Jordi, davant les portes del Parlament de Catalunya.

A tots dos ens ha sobtat la quantitat de cotxes oficials i no oficials aparcats, l'enrenou existent i la simpatia dels mossos d'Esquadra. Després de passar les mesures de seguretat rutinàries, ens endinsem al Palau que havia servit fins fa poc per acollir el "Museu d' Art Modern".

L'escala, ampla i majestuosa, és cen-

tre del primer record, ja que junt a aquesta escala recordo les fotografies dels governs de Macià i Companys, noms com Ventura i Gassol, Tarradellas, ... havien posat aquí. Precisament, Martí Barrera, pare d'Heribert Barrera, tingué també una vida dedicada a la política. En la seva joventut fou dirigent de la C.N.T., amic íntim de Francesc Layret, Salvador Seguí ("El Noi del Sucre"), i Joan Peiró, més tard deixà el sindicalisme i es passà a la política on fou també una gran figura, Diputat

SALUTACIO MANUSCRITA D'HERIBERT BARRERA
ALS LECTORS DE TERRA

Una cordial salutació als lectors de TERRA, la valenta revista de Sant Hilari, i un encoratjament als qui la publiquen perquè prossegueixin la seva tasca en defensa de Catalunya i de les llibertats democràtiques i pel millorament cultural de les nostres comarques.

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya
14 d'octubre de 1981

al Parlament de Catalunya, Diputat a les Corts Espanyoles i Conseller de Treball a la Generalitat amb els Presidents Macià i Companys.

Esperem en una sala que dóna a la porta del despatx Presidencial. Quan són tres quarts de vuit la secretària ens avisa per entrar, cerco la imatge del President que, resta al fons, darre la taula, donant l'última ullada a una papers, una senyera al seu darrera, una quadres de personalitats conegudes de la República, un sofà, buta-

ques, una taula petita enmig, tot ordenat i decorat amb bon gust.

El President s'aixeca i ens estreny la mà, em sorpren la seva tímidesa, ens convida a seure a les butaques. Començo a treure els trastes (cassette, revistes, papers, ...) i iniciem la xerrada; aclareixo que la entrevista no és pas com a Secretari General d'un cert partit, ni com a President del Parlament, sinó com a ciutadà de Catalunya, "bé... molt bé".

HERIBERT BARRERA i COSTA, va néixer a Barcelona el 6 de juliol de 1917, per tant té 64 anys. Tot estudiant a la Universitat Autònoma de Barcelona, fou dirigent de la Federació Nacional d'estudiants de Catalunya.

Uns moments abans de dictar-li la primera pregunta, mira a terra, i tracta de concentrar-se. Anecdòticament, no em miraria ni un moment els ulls i restaria durant tota la entrevista amb la vista a terra o bé perduda, tractant de reflexionar cada paraula que deia; també aig fixar-me que juga molt amb les mans, trencant la imatge que tenia d'ell, d'home enèrgic i enva-lentonat. Les seves paraules foren pausades, amb veu baixa i meditant molt el que deia.

Pregunta. Tornem per uns moments la vista enrera. A l'any 1935, iniciava una trajectòria política difícil, a través d'Esquerra Republicana de Catalunya. Durant la guerra, i voluntariament, interrompia els estudis universitaris, per marxar a combatre als fronts d'Aragó i del Segre, i dos anys després, passava la frontera amo la seva unitat militar cap a l'exili. En entrar a

França, i amb 21 anys, ens podria explicar com va viure aquells moments i el que li vàren representar?.

Resposta. El moment de passar la frontera, fou evidentment un moment en què, per més que s'és jove s'és sempre optimista, hom era conscient de que era difícil de preveure l'esdevenidor, i que podia trobar-me amb grans dificultats. Vaig anar a parar de seguida al camp d'Argelers, on havia d'arribar el 8 ò 9 de febrer amb un espectacle de milers i milers d'homes sobre la sorra, que era dantesc. Vaig estar-hi afortunadament no molts dies. Fins que vaig poder anar a Montpel·lier, on reemprengué els meus estudis a partir de l'octubre de 1939.

(El to de les seves paraules, sona sincer i amarg a la vegada).

P. Bé, ja a França obté les llicenciatures de Químiques i Matemàtiques, i el Diploma d'Enginyer Químic a la Universitat de Montpel·lier, així com el Doctorat de Ciències Físiques a la Sorbona. També ha exercit com a professor a la Universitat de Montpel·lier, i com a investigador al Centre Nacional per la Recerca Científica de França i més

tard també d'investigador a la Universitat de New Hampshire (E.E.U.U.), on va residir durant dos anys d'exili. També ha escrit nombrosos articles i treballs científics en revistes especialitzades. Tot això fins l'any 1952 en el qual torna a Catalunya i comença a jugar un paper important a la clandestinitat, fins la mort del General Franco.

Però durant aquests anys d'exili, es va mantenir apartat de la vida política, o va continuar lluitant en la Resistència?

R. No. Des del primer moment, vàrem intentar el que es podria dir amb un grup de joves que estava llavors a Montpel·lier per a mantenir l'esperit de lluita, fins la invasió alemanya a França. Vaig ésser interrogat pels alemanys i la policia francesa al seu servei, més d'una vegada, però vaig poder escapar-me'n. A partir de 1944, un cop fora els alemanys de Montpel·lier vaig poder col·laborar en la reorganització d'Esquerra Republicana de Catalunya a l'exili, i vaig seguir en aquesta tasca de reorganització de milers de militants exilats, fins el 1952 en que vaig tornar a Barcelona.

(passa a la plana següent)

personatges de la nostra terra

(ve de la plana anterior)

Des del seu retorn de l'exili, Heribert Barrera va participar en l'activitat clandestina d'E.R.C. ininterrompudament, i va representar el seu partit en diversos òrgans unitaris, de resistència, com el Secretariat del Consell de Forces Democràtiques, el Consell Català del Moviment Europeu, Consell de Forces Polítiques, Secretariat d'Orientació de la Democràcia Social Catalana, etc,...

P: Si tenim en compte que vostè és un home de partit, amb molt d'èxit dins la política catalana, quines varen ésser les raons que el varen impulsar a militar a la C.N.T.?

R. Bé, jo no he militat mai a la C.N.T. en el sentit de militar. Simplement em vaig inscriure a un sindicat de la C.N.T. La meva actuació va ser purament passiva i únicament tenia el significat d'un cert suport moral, res més que això.

El Sr. Barrera és des de 1970 catedràtic de Química Inorgànica, a la nova Universitat Autònoma de Barcelona.

També és en l'actualitat President de la Societat Catalana de Ciències Físiques i Químiques i Matemàtiques, President del Club d'Amics de la UNESCO, membre del Consell Federal Espanyol del Moviment Europeu, etc,...

En la vida política, ha estat reelegit a cada Congrés, com a Secretari General d'ERC, i va passar a ser Diputat a les Corts Espanyoles en les eleccions generals de 1977, encapçalant la llista "Esquerra de Catalunya" i reelegit a les eleccions de 1979. Un any després seria elegit Diputat al Parlament de Catalunya, concretament el 20 de març de 1980.

P. Sr. Barrera, el 10 d'abril de 1980 és elegit 6è. President del Parlament de Catalunya. En aquest any i mig de mandat, el nostre país ha atravesat moments difícils i polèmics. Ens podria donar una visió personal d'aquests diferents aconteixements?

a/ El "manifiesto" dels 2300

R. El manifest dit dels 2300, ja que mai no he vist aquestes signatures, sinó tan sols uns quants noms, crec que no cal donar-li massa importància. L'única cosa que era important d'aquest manifest, era el fet de que se'n fes tant de cas a Madrid i això responia ja a aquesta política que s'havia, probablement, començat a dissenyar a partir de novembre de 1980, que després va donar lloc a la "concertació".

b/ L'acte celebrat el dia de Sant Joan al "Camp Nou".

R. Fou un acte molt important, ja que va demostrar que Catalunya no quedava passiva davant uns intents clars de retallar la seva autonomia. Va ser el primer gest multitudinari d'oposició a la polí-

ser el primer gest multitudinari d'oposició a la política seguida des de Madrid, de la que ja n'havia tingut manifestacions ben clares en diversos moments.

c/ El 23-F i les seves repercussions.

R. Evidentment va ser un esdeveniment que, com deia abans, va accelerar un procés que ja s'havia iniciat anteriorment. No crec que les coses haguessin anat de la mateixa manera sense el 23-F, però tampoc podem atribuir aquest procés de posar en qüestió les promeses autonòmiques únicament al 23-F. Va quedar clar també que en l'ànim d'aquests "conjurats" del 23-F, l'autonomia de Catalunya era un dels factors determinants de la seva acció.

d/ El 23-Maig, l'assalt al Banc Central.

R. Encara que el que va suc-

ceir no ha estat provat, va demostrar que els intents dels qui volien posar fi a la democràcia amb un cop de força, comptaven amb col·laboracions importants i no es podien considerar com definitivament abandonats ni molt menys.

(El President espera l'altra pregunta sense aixecar el cap i es va perfilant l'imatge d'un home serè, lúcid, senzill i fins i tot humil, al menys en aquesta entrevista)

P. El dia 7 de setembre, i en una conferència a la Universitat Internacional Menéndez y Pelayo de Sitges es va convertir en un home polèmic per a Socialistes i Centristes. Recordo que va criticar l'artificialitat de l'Estat de les Autonomies, i va decantar-se per una Confederació Ibèrica, o un sistema federalista. A Madrid la cosa estava calenta encara pels actes del "Camp Nou" i del "Pi de les Tres Branques", (mirant "El País" i "Diario 16" n'hi ha prou) i les seves declaracions varen provocar una dura resposta del Delegat del Govern de Madrid, Sr. Rovira Tarazona, i també del Sr. Canyelles (CC-UCD) i del Sr. Reventós (PSC-PSOE), i d'aquí una sèrie d'aconteixements que varen estar a punt de provocar la primera crisi seria del Govern de la Generalitat. Tots aquests fets han culminat amb la presentació d'una "moció de censura" per part dels Centristes.

Quina ha estat la seva postura davant aquests problemes i quina resposta pensa donar al Parlament i al poble català a l'hora de contestar a les acusacions que li fan els Centristes?

R. La meua postura és ben clara, vaig parlar el dia 8 (la memòria no li falla) i no vaig fer declaracions, sinó que vaig simplement dictar una lliçó en un curset sobre els problemes autonòmics d'Espanya, en el qual vaig expressar la meua opinió sobre a-

quests problemes i en concret sobre els de Catalunya. Vaig ser convidat com a representant d'un sector de la societat catalana i també com a Professor de la Universitat, no parlava de cap manera com a President del Parlament, perquè sinó m'haguessin invitat en aquest concepte, i no fou pas així. I el que vaig dir exactament és el que he dit tota la vida, i en particular des del 76. Ja en el 1978 també ho vaig dir en el Congrés de Diputats a Madrid, i ara realment he quedat sorprès de les reaccions, i més quan aquestes reaccions foren formulades sense conèixer el que jo havia dit; suposo que tindrien algunes referències peirodístiques o verbals d'algú, però el que sí puc assegurar, és que el text del que havia dit, i les cintes magnetofòniques no havien estat lliurades ni conegudes a ningú dels que varen fer una crítica de la lliçó. I és curiós perquè aquestes crítiques n'hi atribuïen coses que no havia dit, i tergiversaven els fets. Això va donar lloc, naturalment, a una rèplica meua, i després a unes reaccions sorprenents per part de certes persones, i de la premsa madrilenya en particular. Finalment, ha tingut com a conseqüència, la proposició no de llei centrista demanant que el Parlament reprobés la meua actitud. Crec que els centristes tenen una concepció errònia del que és el Parlament. El propi reglament del Parlament, permet al President baixa de la tarima presidencial i sentar-se en un escó i intervenir en qual sevol debat. Es evident que si es permet al President tenir una posició política definida en el propi Saló de Sessions, amb més raó sembla que se li pot permetre expressar una opinió fora d'aquest, i més quan queda clar que aquesta opinió és a títol personal.

Tinmateix no crec que hi hagi cap país del món, en que

el President del Parlament quedi neutral en qüestions que afecten la pròpia nació i jo entenc que quan es tracta de la nació catalana, tots tenim dret a manifestar-nos, i a sortir en defensa dels nostres drets nacionals. Realment no m'interessaria seguir essent President del Parlament, si això no queda clar hi presentaria immediatament la dimissió.

P. Quina opinió li mereix l'actual procés que s'està empleant per a la normalització del català?

R. Segurament s'està fent tot el possible d'acord amb la legislació vigent que tots hem d'acatar. Tinguem en compte també que el Parlament de Catalunya encara no ha aprovat la Llei de Normalització Lingüística que està en tràmit, qüestió que cal abordar amb fermesa i decisió, però també sense passar mai per damunt dels drets de les persones, que tots estem d'acord que han d'ésser respectats.

P. Per acabar, Catalunya està travessant moments difícils i delicats (atur, crisi, desencaant, ...). També s'han de suportar campanyes orquestrades des de l'exterior per diaris madrilenys (cal assenyalar com s'estan desvirtuant els actes en favor de la llengua i la cultura catalanes, fins i tot i anecdòticament, l'han anomenat des d'un diari de Madrid "el loco Barrera"). Creu que ens falta unitat? ¿Què els diria als pobles i comarques que, com Sant Hilari, treballen, malgrat tot, per una Catalunya més ferma?

R. Abans de tot, els diria que perseveressin en aquest treball. Necessitem en aquests moments més que mai no perdre de vista els nostres objectius, i sobre tot intentar que la nostra acció es tradueixi en realitzacions i no es quedi en paraules. Per tant, cal no perdre la serenitat, que el "seny" predomini, que sapiguem

conservar la nostra dignitat, i que sapiguem reprimir dignament les agressions que poguem rebre sense sortir dels límits de la llei ni utilitzar la violència. Crec que el que fóra lamentable seria que ens sotmetéssim sense protestar al que considerem un atropell dels nostres drets.

Fins aquí amics, la història, la vida i les opinions del personatge que ens ha acompanyat avui, el Molt Honorable President del Parlament de Catalunya, Sr. Heribert Barrera.

Sortíem amb en Jordi Dou, i hem coincidit: hem trobat un home sol, molt sol, fidel a unes idees i un dels que no han cedit mai (recordo quan a l'hora d'acceptar la monarquia a les Corts Espanyoles va ésser l'únic diputat que va defensar la República), la imatge, dic, d'un home d'aquella generació de brillants polítics que va donar Catalunya en un temps determinat.

El cor local "La Guilleria", que aprareix a la fotografia, fou un dels varis cors que des de principis de segle han configurat el panorama musical de la nostra vila.

Aquest cor estava integrat bàsicament per treballadors, principalment de bosc, assistien a les classes de "solfeig" del director i a mart de la cultura Pau Ridaura i Tortadés (1873-1955).

La principal virtut dels bosquerols, però, consistia en participar de les lligons de Pau Ridaura, puix que la majoria dels quals en prou feines sabien distingir la *a* de la *e*. A pesar d'aquesta dissort, les actuacions de l'esmentat cor encara avui ressonen en els més vells degut al fort arrelamenten el poble i en els seus environs.

sabieu que...

AQUELLES CANÇONS...

«**L**a cançó popupar és l'obra meravellosa de tot el poble que la sent i que la canta; és de tothom i no és de ningú, tothom fa la seva i l'altera i se l'adapta al seu gust i entendre, i la canvia i la matisa, perquè tothom n'és legítim propietari i ningú no se'n pot atribuir un patrimoni absolut. Qui sap ben contar-la i ben escoltar-la se'n pot tenir com a posseïdor...»

Joan AMADES (1)

En el darrer article parlàvem dels jocs d'abans, i ho fèiem dient que el cant n'era un element important i per això voldria recordar alguns d'aquests cants que alegraven els moments d'esbarjo o d'esplai d'anteriors generacions.

No són les cançons sofisticades i programades que avui ens donen com un producte molt ben elaborat per part dels mercats del disc i que tots ens veiem obligats a conèixer per la gran publicitat. No, són tonades que amb una lletra al gust del que la fa i amb un ritme senzill i a l'abast de tothom es cantaven en qualsevol moment i ocasió.

Si hem de ser sincers, això ja s'ha perdut i les hem de recordar amb nostàlgia i és gràcies a la trasca de persones que estimem les tardicions, el folklore i en general

la cultura del poble, com era en Joan Amades, que encara les podem recordar.

Aquí s'ha fet un recull de cançons i estrofes que abans les mares les cantaven als seus fills i d'altres que eren conegudes i interpretades per la quitxalla que en tot moment en feien un joc.

NING, NANG

-Qui s'ha mort?
-L'avi Porc.
-Qui l'enterra?
-L'avi Berra.
-Qui se'n riu?
-La perdiu.

&&&&&

Arri arri tatanet
anirem a Sant Benet,
comprarem un panellet
per dinar, per sopar;
per en Jordi no n'hi ha.

(es feia amo el nano assegut
damunt la cama com si fos un
cavall).

&&&&&

Ball manetes
toca galtetes,
toca-les tu,
que les tans boniquetes.
La ball, ball
la cueta de la gallina;
la ball, ball
la cueta del nostre gall.
Nostre gall és cantador
canta de dia, canta de dia
nostre gall és cantador
canta de dia i de nit no.

(es canta mentre es fa picar
de mans).

&&&&&

A, B, C

la pastera ja la sé.
Si hi ha pa me'l menjaré,
si hi ha coca jo també,
si el pare m'hi atrapa
fugiré com una rata
si la mare no m'hi vol
fuiré com un cargol.

&&&&&

Demà és festa
Sant Josep la fa
agafa l'escopeta
i se'n va a caçar.
Tira un tiro,
mata un pardal,
vestit de general;
passa Santa Anna
tocant la campana,
passa Sant Magí
tocant el violí.

&&&&&

CANÇONS QUE VENIEN A SER UN JOC.

Olles, olles de vi blanc
totes són plenes de fang,
de fang i de maduixa,
gira caduixa,
qui es girarà?
la Marta serà!

(es feia ball rodó)

&&&&&

Una plata d'enciam
ben amanida, ben amanida,
una plata d'enciam
ben amanida
amb oli i sol;
sucarem un tros de pa
pel qui toqui, pel qui toqui,
pel qui toqui amagar.

&&&&&

La gallina ponicana
pon un ou cada setmana;
pon, i un; pon, i dos
pon, i tres; pon, i quatre;
pon, i cinc; pon, i sis;
pon, i set; pon, i vuit;
pon, i nou; pon, i deu;
la gallina de la Seu
duu que amaguis sant peu.

(es canta asseguts a terra i
amb les cames esteses que es
van arrencant quan el rei
del joc les toca).

&&&&&

Com ell és tan bon home
en Pere Gallari
se'n duu tota la xeixa,
la xeixa de per qui.

Que l'amor
que la vi
marxant
que en Pere Gallari,
com vares tu morir.

Se'n puja dalt d'un arbre
(...) -segueix-

Segons en Joan Amades aque-
sta cançó és molt popular a
França i diu que era força
cantada i ballada pels bos-
querols de les Guillerries en
el segle passat introduïda
per bosquerols francesos.

Se'n podrien posar moltes
més però ni tenim espai ni
tampoc és aquest l'objectiu,
només es pretén que entre to-
ts salvem una mica aquesta bo-
nica manifestació de la nos-
tra cultura popular: les can-
çons, variades i distretes, que
els avis i mares ens havien
cantat i ensenyat.

Les mares encara les saben
i les poden ensenyar i conti-
nuar dins aquestes tradicions
que cal mantenir per a no dei-
xar-ho de ser. (3)

Àngel SERRADESANFERM

(1) JOAN AMADES; FOLKLORE de Catalunya. Cançoner (Cançons-Refrans-Endevinalles). Ed. Selecta. Barcelona.

(2) Són moltes les variants que es troben d'aquestes cançons ja que tothom les adapta a les seves conveniències o realitats.

(3) Agrairia que aquell que conegués aquestes cançons i les recordés, me les fes arribar per a fer-ne una recopiació. Gràcies.

normalitzem el català

Sovint, sobretot en el llenguatge parlat, es cometen errades com aquestes:

L'Antonio fa alrde del seu automòbil.

Cal saber fer frente als problemes.

El xofer ens dóna bitllets d'ida i vuelta.

Més o menos són les dos de la tarda.

En Francíscó vol cobrar per adelantat.

Sempre sab com passar el rato.

Lo que dius m'importa un pito.

No tens que treballar a reganyadents.

Donar-se pisto fa ser tonto.

Mirem, ara, de corregir les errades que hi trobem:

L'Antoni fa gala del seu automòvil.

Cal saber *afrontar* els problemes.

El *xofer* ens dóna bitllets d'*anar i tornar*.

Si fa no fa són les *dues* de la tarda.

En *Francese* vol cobrar per *endavant*.

Sempre *sap* com passar *l'estona*.

El que dius *tant me fa* (tant se me'n dóna)

No *has de* treballar a *contracor*.

Fer-s'hi veure fa ser *insensat, beneit...*

Veiem que *xofer* no porta accent, per tant la síl.laba tònica serà l'última: *fer*

Diem *dues*, perquè es refereix a dues hores.

Observator

parlem bé

MAL DIT

Galardó
Gamberro
Ganader
Garganta
Gatillo
Hermós
Hostatjar
Fer huelga
Huelguista
Inagotable
Indio
Inolvidable
Fer jarana
Torró de jijona
Juguet
Lata de sardines
Llimpiesa

BEN DIT

Guardó, premi
Trinxeraire, gambirot
Ramader
Gargamella, gorja
Gallet
Formós, bonic, bell
Estatjar, allotjar
Fer vaga
Vaguista
Inesgotable
Indi, indis
Inoblidable
Fer tabola, gatzara
Torró de Xixona
Joguina
Llauna de sardines
Neteja, netedat

R. de SACALM

En parlar avui d'en J met no vull farcir d'adades estèrils la seva remembrança. Tant se val el dia del seu naixement o de la seva mort. No caldrà tampoc parlar de les coses importants que deixà escrites ja que no sabia escriure, com tampoc de les paraules trascendents que pronuncià perquè era m... El seu llenguatge tenia un altre caire. La grandesa d'en Jaumet residia paradoxalment en la seva exígua presència física i en aquella rialla inalterable que descobria, i discreta, la pervivència te... d'una dent solitària que l'atorgava un gràcil aspecte nadó. Vet ací com en una gr... ciosa giragonsa del destí... vell retornava d'alguna manera a la infantesa. O, potser, cara no n'havia sortit mai? I seves mans bellugadisses i el seu rostre menut eren les... ns i el rostre d'un infant. Fins i tot les arrugues se... ls havien estat benèvols i respectuoses envers la seva pell de cera.

Quan ell morí, jo tenia vint anys. Recordo que amb dos o tres companys restàrem llavors estona a la cambra mortuòria fins que algú, sol.lícit, ens en tragué. Duia un vestit blanc vellut i barretina. El seu... flabiol, fidel company de vida, reposava al seu costat. Per primera vegada aquella rialla restava ofegada per l'ombra freda de la mort. No hauria estranyat gens si... campanes, en anunciar el seu traspàs, haguessin tocat, p... nyívols, a albat. Recordo... se entarrament com l'adéu... tit i unànim de tot el pob... El dol era autèntic, exempt d'actituds de compromís i de convencions de cap mena. Tant poc no caldria fingir però després de la seva desaparició ja no restava ningú especial a qui donar afectament el condol. Tot el pob... érem la seva família. Ell... una mica el nostre pare, u...

tot recordant

EN JAUMET

mica el nostre germà... A tots nosaltres, per tant, ens pertocava d'acompanyar-nos mútuament en el sentiment. Un a-déu a la seva estimada i quotidiana presència, a la seva impertorbable constància empenyent el carret dels gemecs, curull de càntirs, pel camí polsós de la font. Encara em sembla veure la figura d'aquell homenic allunyant-se, candenciós i pausat, passeig amunt sota l'ombra dels vells marronyers, impàvids testimonis de la seva ruta quotidiana. En arribar a la font li calia regraciari les nombroses mostres d'afecte dels estiuejants tot interpretant una fresca melodia amb el seu vell flabiol. El seu llavi trèmul confegia, només amb tretze notes, una tonada ingènua i elemental. Era una cançó mil vegades sentida i, malgrat tot, el respecte del seu públic era commogudament total. Aquest era el ritual i tothom l'acceptava així.

De retorn a la vila, la cerimònia es repetiria encara una vegada més davant l'estol de minyones enriolades que amb els seus davantals d'un blanc immaculat i amb les seves còfies emmidonades esperaven els càntirs d'aigua fresca que li havien encomant.

De tot això ja no en resta res, amic Jaumet.

Ja fa vint-i-sis anys del teu darrer sospir. El camí de la font ja no és polsós i les castanyes bordes ja no l'encatifen com a les enyorades tardors dels anys cinquanta.

El carreteig de l'aigua té avui una fesomia que no et vull ni explicar perquè tampoc no ho entendries. Et diré només que tu no hi tindries ja la vida.

Els càntirs ja no s'estilen i són poc menys que peces de museu. Fins i tot gosaria dir que a nosaltres ja no ens agrada gaire l'aigua avesats com

estem a beuratges més sofisticats.

Però, sobretot, Jaumet, ja no ens restaria ni humor ni temps per escoltar la teva tonada. I si ho féssim, seria amb un cert posat de llàstima i potser fins i tot de mofa. Qui ho sap! Malauradament hem perdut també aquell sentiment de tendresa per a les petites coses amables, atrafegats com estem pels importants afers del negoci quotidià.

Jo crec, amic, que t'anares en el moment oportú. Aquest ja no és el teu món i ara en partiries. Aquell gran enterrament, avui tampoc et seria prodigat.

S'apigues, però, que tot i que la gent del poble ja no parlem gaire de tu, en el racó més íntim de cadascun de nosaltres resta latent el teu record que sovint aflora com a símbol perdut de tot un món que fou i ja no és. I, quan això ens passa, una secreta vergonya ens puja a la gola i ens escomet el dubte que tot aquest gran trasbals que n'hem dit progrés ens hagi estat realment avantatjós. Aleshores ens amara la nostàlgia de moltes coses...

Però tu, astut i previsor, emprengueres a temps el suprem darrer viatge i els afers d'aquí baix ja no et capfiquen.

Descansa, doncs, en pau! ●

Quico DANÉS

LLUÍS COMPANYS

Lluís Companys i Jover neix fill d'una família benestant i nombrosa (vuit germans) del la d'Urgell. A l'edat de 16 anys, acabat el batxillerat, decideix d'estudiar la carrera de Dret, cosa que farà a Barcelona, en aquells moments envaïda per les ideologies anarquistes.

Comença a sentir-se fortament enclinat pel moviment obrer i obrerista a Catalunya entra a formar part del Partit Reformista, de forta pujança per aquella època a la Península, poc després al Blo Republicà Autonomista, partit el qual va ajudar a crear, mentre treballa d'advocat laborista juntament amb el seu amic d'infància Francesc Layret, i amb Salvador Seguí.

L'any 1917 és elegit Regido del Districte Cinquè de Barcelona.

Els cinc anys que seguiran, és a dir, fins al 22, quedaran marcats per una forta intensitat junt amb homes de la talla de Francesc Layret, a qui ens hem referit una mica més amunt, catalanista convençut que encapçalava les llistes del Partit Republicà Català que el va proclamar batlle de la ciutat de Barcelona. Morí assassinat a l'edat de quaranta anys. L'altre company, fou en Salvador Seguí, anomenat també com "el noi del sucre", cenetista i mort violentament a l'edat de 37 anys. L'activitat laboralista del tres fou prou important com perquè entre els alts càrrecs governamentals hi hagués un cert temor...

Arriben els anys trenta, i davant la possibilitat immediata de la vinguda de la República, Companys quetenia ja per aquella època un evident prestigi entre la gent del poble i principalment entre els treballadors, estableix contactes, entre d'altres, amb Francesc Macià. Així es forma Esquerra Republicana

I JOVER

de Catalunya, a la qual en Macià hi portarà a la molt activa gent d'Extat Català i la força de la seva pròpia presència. Lluís Company hi portarà la gran massa de gent integrant del partit, provinent principalment del sindicat amb més força a Catalunya per aquelles dates, la C.N.T., juntament amb la unió de tots els grups republicans existents per les comarques del Principat.

L'any 31 és proclamada la República. Francesc Macià, des dels balcons del Palau de la Generalitat declara la República Catalana, de la qual ell en serà el president, Lluís Companys proclama la República Federal Espanyola des del Govern Civil de Barcelona, dient que ha estat elegit Governador General.

L'any 31 serà elegit diputat a Corts a Madrid. Portarà a terme una forta lluita per tal de tirar endavant l'Estatut de Núria, a través del qual Catalunya era un Estat Federal dins de la Conferència d'Estats Ibèrics. Més tard serà Ministre de Marina a Madrid, on no ho destacarà pas massa. Després serà elegit President del Parlament de Catalunya, i en morir Macià, President de la Generalitat de Catalunya.

Arribem així a l'any 34, en què s'arribarà a un fort conflicte d'interessos entre el govern centralista i el govern autònom. El parlament de Catalunya dicta la coneguda llei de Contractes de Conreus que, evidentment, afavoriria als pagesos catalans encara que d'una manera molt i molt moderada. Per motius clarament partidistes la Lliga Regionalista de Catalunya porta aquesta llei al Tribunal Constitucional de Madrid. Les corts en aquells moments estaven dominades pels qui més tard propiciaran que aquesta època sigui coneguda com el "Bien Negre", és a

dir, Gil Robles, Alejandro Lerroux, etc.. Lògicament la llei és declarada inconstitucional. Quedava obert el que va estar a punt d'iniciar la Guerra Civil, i que, malgrat tot, no va poder ser evitada dos anys més tard.

La llei és tornada a Catalunya perquè sigui discutida de nou al Parlament. Amb prou feines discutida i arribada l'hora de la votació els de la Lliga Regionalista de Catalunya abandonen la sala. És de constatar que un dels grans patricis del moviment catalanista, integrant de la Lliga, en Raimon d'Abadal, es retirà de la cambra plorant i lamentant-se que Catalunya, per motius de partit, quedés migpartida. En Companys s'aixecà per acompanyar-lo i donar-li conhort. Els qui queden al Parlament tornen a votar la llei íntegrament i per aclamació.

Companys, considerat que havia estat traït l'esperit del 14 d'abril, retorna a les fonts i proclama l'Estat Català dintre de la República Federal Espanyola.

El Capità General de la Quarta Regió Militar, General Batet (afussellat pels feixistes el 37), que en principi estava d'acord amb el sublevament, es va tirar enrera a última hora i va bombardejar la Generalitat. L'aixecament, faltat d'una autèntica força militar de suport, fracasa. Lluís Companys, no volent provocar la Guerra Civil, s'entrega. Després d'un judici sumariíssim, és condemnat a trenta anys de presidi juntament amb tots els seus companys de govern.

El febrer del 36, amb el triomf del Front Popular d'Espanya, el govern de la Generalitat és alliberat. Pocs temps després, esclata la Guerra Civil Espanyola. El govern centralista, durant la guerra anirà retallant cada cop més els poders del govern català,

fins que acaba essent una mena d'objecte decoratiu.

Arribada la fi de la Guerra, alguns pel que feia referència a Catalunya, marxa cap a l'exili. En creuar la frontera per La Vajol es troba amb el Lendakari basc, l'Aguirre. Amb la guerra ja perduda i els franquistes al poder,

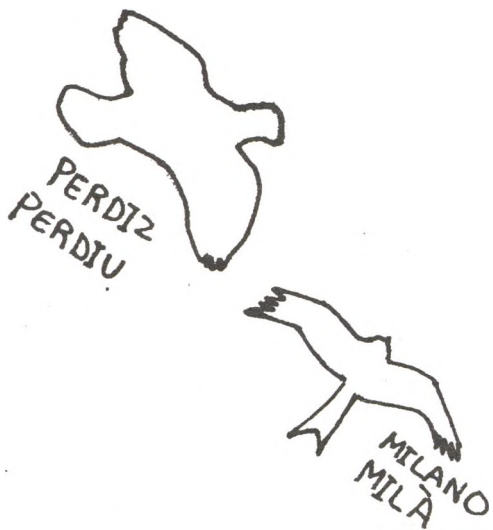
Companys, ja instal·lat a França, és perseguit i capturat per la Gestapo alemanya. Serà traslladat a Barcelona, concretament al castell de Montjuïc, on se li farà un judici sumaríssim per "Auxilio a la Rebelión Militar", cosa que sembla contradictòria. És condemnat a mort. Abans de complir-se el termini legal per a l'execució (la sentència s'ha de complir a les 24 hores d'haver-se signat), és portat a un fossat del Castell. Descalç, amb els ulls desperts, conscient i seré com el qui més, sense rancúnies i amb esperança, la matinada del 15 d'Octubre del 1940, Lluís Companys era afussellat mentre cridava: "Mateu un home onrat. Visca Catalunya!!".

En la commemoració del 41è aniversari de la seva mort, cal fer ben nostres les seves paraules:

"Tornarem a lluitar
tornerem a sofrir
tornarem a vèncer".

Xavi P. GEBELLI

ESCOLA "LES GUILLERIES":

Aquesta tardor s'enceta de forma oficial el curs 81-82 de la primera escola de la Natura a les comarques gironines: l'Escola de la Natura "Les Guilleries", situada al nostre poble. Les activitats d'aquesta escola, però, es remunten a la primavera passada, quan un equip de quatre entusiastes decideix donar contingut a una idea amb la qual se sentien identificats: el medi natural i la vida humana. I així, amb uns mitjans limitats, dues biòlogues, una professora d'EGB i un mestre de cuina inicien els primers treballs de preparació de l'escola, basats principalment en estudiar els ecosistemes de Les Guilleries per tal de facilitar-ne l'estudi a través d'itineraris de la Natura.

Per
Josep B. Ripoll

Llicenciada en Biologia per la Universitat Autònoma de Barcelona, Teresa Saló, biòloga que forma part de l'equip de l'Escola de la Natura, s'interessà per la biologia arran "de les classes de Ciències a l'escola Layetània", on la professora d'aquesta àrea va contagiar-me de la seva vocació pel món natural. A més -continua explicant Teresa Saló- a les excursions que realitzàvem amb la meua família a la Cerdanya, d'on procedeixen, acabaren d'influir-me per prendre la decisió d'anar a la Universitat a estudiar biologia".

LA BIOLOGIA NO ES UN CAPRICI

Després de sis anys de treballar a l'àrea de Ciències Naturals en diferents centres d'ensenyament, li entusiasma la idea de formar una escola de la natura, "perquè quan feia les classes de Ciències Naturals, la dificultat del contacte directe amb el camp, amb la Natura, significava com una mena de frustració contínua, cosa que es desgreuja força si, a través

d'una sortida de dos o tres dies, imparteixes unes nocions útils 'in situ' de respecte i coneixement vers la natura a la mainada de catalat, principalment, que són els que es troben més desconnectats de l'entorn natural". No obstant, Teresa Saló pensa que "el respecte vers la natura també es transforma en una denúncia en resultar alterat el medi natural. La Biologia, doncs, no és un caprici, 'un dir que maco és aquest bosc' sinó que és una necessitat vital que ens permet de continuar vivint als éssers humans. Vist així -afegeix la biòloga- és essencial explicar els conceptes bàsics de conservació ecològica a la mainada".

L'ESCOLA DE LA NATURA, UN INTENT CAP A L'AUTOSUFICIÈNCIA

La trobada d'escoles de la Natura els propers dies 24 i 25 d'octubre a Andorra és un botó de mostra del creixement progressiu que s'està experimentant a Catalunya de conscienciació vers l'entorn ecològic. En efecte, més de vint grups en representació de ta-

nts "itineraris de la natura" tractaran d'intercanviar idees i experiències per tal de millorar la projecció pedagògica d'aquest nou moviment ecològic.

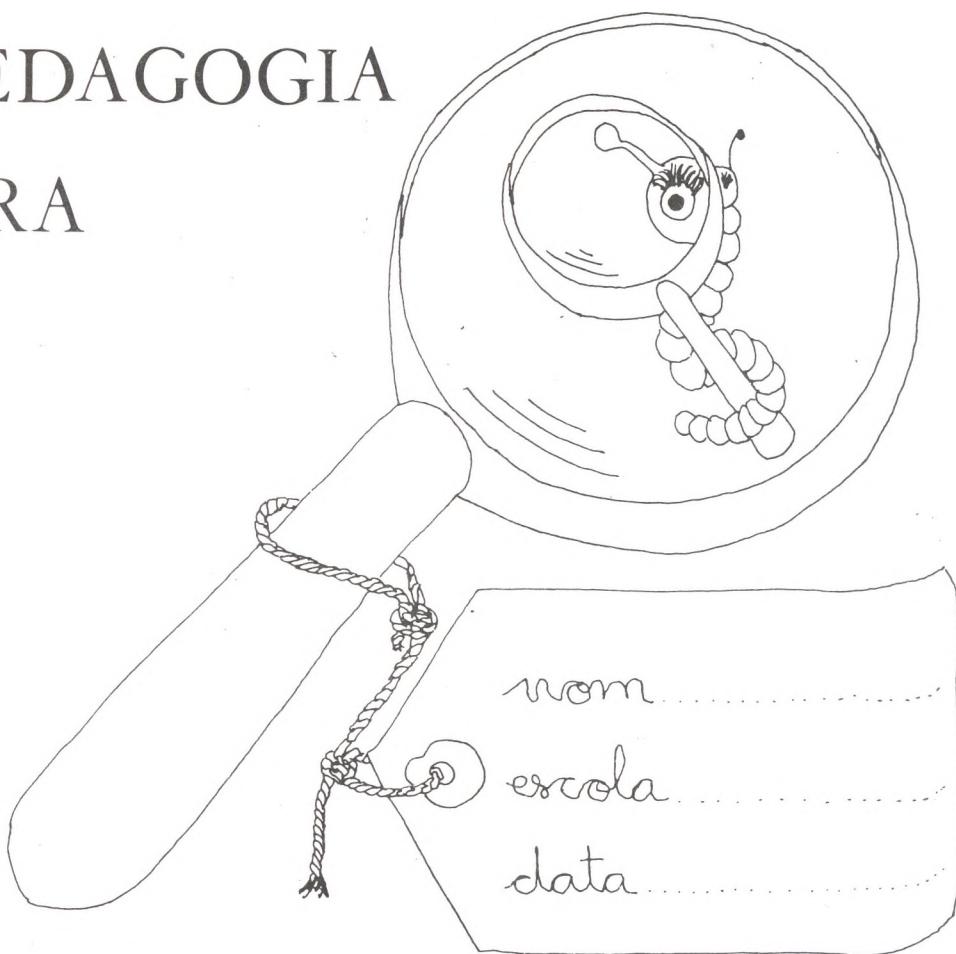
L'Escola de la Natura "Les Guilleries", però, no es limitarà a la realització d'uns itineraris de la natura, sinó que intentarà abraçar tot el cicle alimentari, és a dir, els alumnes conrearàn l'hort per després cuinar els productes recollits. En aquest aspecte, sota la supervisió del mestre de cuina els alumnes efectuaran a cada àpat una exposició dels productes i del mètode emprat a l'elaboració dels diferents plats que conformen el menú, alhora que explicaran davant llurs companys de curs els detalls de la seva pràctica culinària. "D'aquesta manera -puntualitza Teresa Saló- l'Escola de la Natura es pot qualificar com un intent d'una primera lliçó vers l'autosuficiència".

Concretament, l'Escola "Les Guilleries" s'a'lunya de l'oferta de les altres escoles de la Natura o dels anomenats

PER UNA PEDAGOGIA DE LA NATURA

Portada del quadern de camp de l'Escola de la Natura

"itineraris de la Natura", puix que l'estada a l'escola hilarienca durarà dos o tres dies durant els quals els alumnes s'instal·laran en un règim de pensió completa i realitzaran les activitats prèviament organitzades. Aquestes constaran, a més a més de les ja esmentades pràctiques hortelanes i culinàries, d'un treball al camp, seguint uns itineraris -un de riera i un d'altre de muntanya- mitjançant l'ajut d'un quadern de treball i amb l'assessorament dels professors de l'escola, finalitzat el qual tindrà lloc una feina de complementació a l'interior de l'escola per tal d'ordenar i classificar les mostres recollides durant l'itinerari.

Per altra banda, la recent adequació del Museu de les Guilleries, que depèn de l'Ajuntament hilarienca, farà possible una visió més aproximada i profunda dels ecosistemes d'aquesta subcomarca, atès que en el Museu hi són exposades moltes de les espècies que configuren la flora i la fauna de Les Guilleries.

Els costos de l'estada en aquesta escola, tot i que no siguin elevats, estan pendents de modificació si les subvencions sol·licitades pels seus membres a diverses entitats, es veuen acceptades i confirmades. "No se'ns ha ocorregut mai plantejar-nos aquesta iniciativa com un negoci, puix que, en primer lloc -afirma ben seriosa Teresa Saló en preguntar-li si persegueixen un objectiu pecuniari- l'ensenyament no es pot fer amb ànim lucratiu i, en segon lloc, tots els membres de l'Escola tenim altres fonts d'ingressos.

LA NATURA, UNA NOVA/VELLA ASSIGNATURA

Mentre em mostra el seu aquàrium instal·lat al menjador de casa seva, on hi pul·lulen gran varietat de diminuts peixets de diversa tonalitat, se m'acut plantejar-li una darre ra qüestió: la controvèrsia existent entre l'estada d'uns alumnes de ciutat a l'escola de la Natura i el seu hàbitat de ciment. Teresa Saló respon: "D'antuvi, em sembla, que està apareixent una assignatura no-

va a la vida diària, que és la conservació de la Natura i que, en definitiva, vol dir la conservació de l'espècie humana. Enguany, amb la corva ascendent de creixement d'itineraris de la Natura, facilita que els joves tinguin uns coneixements bàsics per poder prendre opinió davant un fet, en aquest cas el desequilibri ecològic palès a la ciutat. Per altra part, l'existència d'escoles de la Natura incideix positivament de cara a una millor preservació de les zones naturals".

ESPECTACLES

CINEMA TIVOLI

NOVEMBRE:

31 i 1

"Acero".USA.Color.Amb:

Lee Majors i Jennifer O'Neil.

Director: Steve Garver.

7 i 8

"Moscu no cree en lágrimas"

URSS.Color.Amb: Vera Alentova

i Alexei Batalov.

14 i 15

"Los dioses deben estar locos"

Anglesa.Color.Director: Jaimie

Uys.

21 i 22

"El Especialista".USA.Color.

Amb: Peter O'Toole i Barbara

Hersey.Director: Richard Rush.

28 i 29

"Los chulos".Esp.Color.Amb

Andrés Pajares i Fernando Es-

teso.Director: Mariano Ozores.

ACTES

Dissabte 14 de Novembre a les 5 de la tarda: CANÇONS i RONDALLES per XESCO BOIX.

Dijous 26 a les 10 de la nit, conferència EL NEN DAVANT LA TELEVISIO, a la Biblioteca de "La Caixa".

PREMIS

CONVOCATORIA PER A CONTES ECOLOGICS

La revista LA FULLARACA convoca la primera edició d'una mostra de contes ecològics. Amb aquesta convocatòria LA FULLARACA pretén, més que res, oferir la possibilitat de dir, escriure, dibuixar, exposar, expressar... tot allò que els autors hagin experimentat i/o somniat respecte a com viu, com treballa, com es relaciona, com actua i com pensa l'home, així com de forma ideal ens agradaria que enfoqués la seva vida, el seu treball, les seves relacions, la seva actuació i el seu pensament.

BASES

1- TEMA: El conte pot estar argumentat i tractat lliurement per l'autor, sempre que tingui com a eix principal

la Natura i els problemes ecològics.

2- Els originals poden ser presentats fins el 31 de Gener de 1982.

3- El text presentat ha de tenir una allargada màxima de 10 folis, i un mínim de 3, escrits a màquina per una cara i a doble espai.

4- La mostra és per a contes escrits en català.

5- PREMIS: Els contes escollits no seran ordenats de millor a pitjor, ni amb cap criteri que ho pugui pressuposar. Està previst de seleccionar-ne 15, obert a tots els criteris pràctics, ja que LA FULLARACA té la intenció de publicar el recull de contes seleccionats en forma de llibre. A part la publicació del llibre, els autors d'aquests contes rebran una subscripció gratuïta per 10 números a LA FULLARACA.

6- PRESENTACIO D'ORIGINALS. Juntament amb els originals, que aniran amb un envelop de mides aproximades a 18x24 cm. s'adjuntarà un envelop més petit, tancat, a l'interior del qual hi anirà el nom, adreça, telèfon i data de naixement. L'envelop gros anirà dirigit a LA FULLARACA-MOSTRA DE CONTE ECOLOGIC- i l'envelop petit, per fora, sols portarà el nom del conte presentat i l'edat de l'autor.

7- Els contes poden ser enviats a LA FULLARACA, Apartat de Correus 393 de Girona; o entregats a la Llibreria 22, carrer Hortes nº 22 i també a la Llibreria Les Voltes, Plaça del Vi nº 2, ambdues de Girona.

BIBLIOTECA

NOVETATS "LA CAIXA"

BRINKWORTH, B.J.-ENERGIA SOLAR PARA EL HOMBRE.

EVANS, Roger-COMO TOCAR LA GUITARRA.

MONDOLFO, Rodolfo-FIGURAS E IDEAS DE LA FILOSOFIA DEL RENACIMIENTO.

AZANCOT, Leopoldo-LA NOCHE ESPAÑOLA.

ESTRUCH, Joan-PLERAR DE VIURE.

FRANCO, Pedro-NATAACION.

COLOMER-NOU DICCIONARI ANGLÉS-CATALA. CATALA-ANGLES.

CHECCHI, Alexandre-L'EXPLOTACION PAGESA A CATALUNYA.

GASSOL, Ventura-LES TOMBES FLAMEJANTS.

CAMBO, Francesc-MEMORIES (1876-1936).

APRENGUEM A ENTENDRE AL NEN SORD.

FLEISCHMAN, Sid-TRUCOS DE MAGIA.

CUINA

Tot aprofitant que es parla molt de la intoxicació massiva produïda per els músculs, m'agradaria donar a conèixer uns detalls sobre aquest producte, bastan desconeguts.

Tan alt és el seu valor alimentici, que els científics de la Universitat americana de Harvard, no han dubtat en considerar-lo com la carn més abundant, més nutritiva i més barata del regne animal.

Quan tant escassegen les proteïnes i vitamines, en la nostra alimentació, un producte tan barat, com bo, és capaç de solucionar completament la nostra dieta alimentícia.

La carn del músculo és tan ben considerada en la nostra nutritiva quasibé com la vedella, tan ben considerada en la nostra gastronomia. El seu valor nutritiu i energètic és superior a molts productes càrnics i pràcticament major a tots els aliments marins.

Per a fer una comparació es pot dir que:

8 músculs equivalen a:
70 gr. de carn de pollastre o vedella o a 110 gr. de carn de bou o a 170 gr. de llet sense descremar.

Per altra cantó cada Kg. de músculs porta solament de 10 a 20 gr. de materia grassa.

Porta a més a més totes les vitamines fonamentals:

la carn de 10 músculs té tanta vitamina A com una taronja o tanta vitamina B com un rovell d'ou.

Solament 6 músculs porten la vitamina C que porta una llimona, i quatre unitats de vitamina D.

Porta també hidrats de carboni, calç, fòsfor, ferro, etc.

En resum, el músculo és un aliment econòmic, gustós i nutritiu.

Per acabar donarem un parell de receptes sobre aquest aliment.

MUSCLOS GRATINATS

Aquesta és una recepta molt senzilla ensems que deliciosa.

S'obren els músculs al vapor i un cop oberts es treu la closca buida. A part farem una bexamel en la qual afegirem un grapat de formatge rallat i un parell de rovells d'ou que li donaran certa consistència.

Amb aquesta salsa farem els músculs, els cobrirem de formatge ratllat i una mica de mantega i els deixem coure al forn.

La mateixa operació en fred es pot fer amb mahonesa, romesc, salsa de tomàquet, etc.

MUSCLOS NÚRIA

Els músculs oberts al vapor i treu la mitja closca. A part es fregiran 4 dents d'all, una ceba i 100 gr. de cogombres en vinagre tot tallat ben fi. A part es farà una picada al morter amb dues dents d'all i dotze ametlles, una mica de safrà, julivert i una mica de farina; una vegada estigui ben aixefat es barrejarà amb la ceba i els cogombres, es posarà a punt de sal, s'hi afegirà unes gotes de conyac, unes gotes de llimona i una mica d'absenta es pesa la salsa damunt dels músculs i ja es pot servir.

Quico BRUGUES

.... i a les nits,

**LES
PEL
MA**

pub

ENTREVISTA A EN QUIMET

He cregut molt interessant portar a les pàgines de TERRA un home que està fent una missió gairebé desinteressada en bé del futbol hilarienc, i que malgrat a ser molt discutit, està portant el primer equip amb gran voluntat i ganes de proclamar-lo campió, aquesta persona és el popular "Quimet" Raset. A ell he entrevistat. Intentaré resumir el que m'ha dit contestant a preguntes que li he anat fent, i que no posaré ja que agafaria massa espai, i el que realment interessa són les seves impressions.

PARAULES DE L'ENTRENADOR

Tinc 38 anys. Als 15 anys ja jugava de porter amb el Colombo de Santa Coloma de Farners. Als setze anys amb el primer equip del Sant Hilari vam quedar campions. Als divuit anys fitxo pel Girona, jugant fins als 25 anys amb el primer equip després una temporada al Vic i una altra en el Muncada a Tercera Divisió, continuant amb el Sant Celoni una altra temporada a Preferent. Després al Banyoles (l'època de les glòries), quedant campions de lliga, del Trofeu Moscardó i estant al porter menys goleijat, per retornar al Sant Hilari 2 temporades i jugar-ne una altra amb l'Hostalric. Després passo com entrenador al Sant Hilari, en cesar en Castellanos, aquella temporada es va trencar la cama en Ramón Brugués i vaig acabar-la de porter salvant el club i em vaig retirar. Vaig tornar a entrenar-lo en deixar-lo en Rossell en una situació molt delicada a Segona Regional, i ara el vaig agafar altra volta a mitja temporada 1980-81, continuant de moment. Un llarg historial que encara segueix endavant.

Un entrenador no té mai la plantilla que vol, però estic content amb el que tinc. La Federació ens ha perjudicat en

passar-nos d'un grup de Girona a aquest de Barcelona, ja que crec que són més forts els equips. Si bé estic present a tots els entrenaments, dispo d'un preparador físic, en Xavier Colom, que està més modernitzat quan a preparació física, i és ell qui dirigeix els entrenaments sempre sota la meua visió. La Junta directiva d'aquesta temporada, jo penso és molt voluntaria, amb ganes de salvar el pressupost del Sant Hilari 81-82, cosa cada cop més complicada. El meu paper amb aquesta Junta, és que vaig intentar construir una Junta en veure que no en sortia cap, i en va sortir un President en Salvador Fontanés, amb un president de la Deportiva i 3 membres més que saben perfectament que poden fer i desfer tant de l'entrenador com dels jugadors. Tenim una plantilla de 22 jugadors, amb setze del poble, a perquè hem intentat fer continuar jugadors que creiem que podien continuar en el futbol i que ja l'havien abandonat. En tenim dos cops per setmana, un els de casa i l'altra tota la plantilla. L'equip, crec que és un dels millors preparats físicament del grup, donat que els partits els estem guanyant a les segones parts.

Li pregunto si tenen ganes de retornar a Primera Regional. Em diu, "mira Vadó, el Sant Hilari després d'haver vist que a la comarca nostra tenim nous equips a Primera Regional, és molt important intentar per tots els medis, retornar a la Primera Regional, cosa que tots sabem que és realment difícil quedar campions. Sóc un home que sento els colors hilariencs i mai he pensat entrenar a un altre club. Dels partits que hi ha hagut escàndol, tots els aficionats van poder veure que era en el partit de casa amb el Pineda aquella gent no coneixia el reglament i jo em

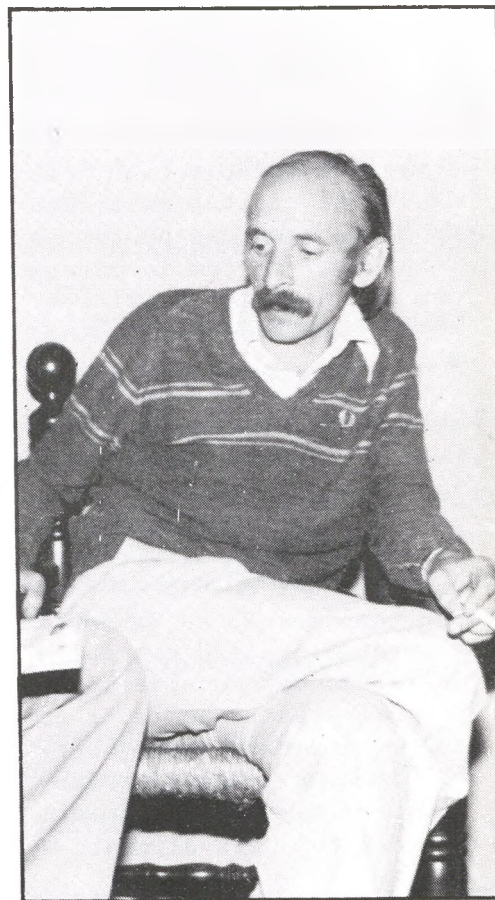

Foto: ROSEI

vaig posar al marge, fruit de l'actitud seva. Quan al partit del camp del Bellavista, ens van trobar amb un arbitratge que va perjudicar tothom en targetes innecessàries, cosa que vaig protestar i em va expulsar de la banqueta i no en va tenir prou, que animant jo els meus jugadors em volia treure del camp de futbol, cosa que la Guàrdia Civil no va permetre ja que no existien causes. M'agrada cridar els meus jugadors perquè avui és molt necessari que estiguin pendents sempre del que estan fent, però no em poso mai amb els àrbitres a no ser per una incorrecció amb el nostre Club. No m'agrada ser protagonista, però si convé ho sóc sempre i quan hi hagi els punts en joc. L'expulsió d'en Chacón a Bellavista va estar perquè ens emportavem els dos punts, i sense causes, per doble amonestació, però a l'anexe va posar que el va insultar, cosa

RASET

Actualitat Futbolística

que jo no crec, i tampoc que la Federació l'expulsi per cinc partits com ha fet. No em recordo gaire de la darrera temporada però m'estimo més la plantilla actual.

Sant Hilari té un equip molt jove, però lluitarem fins al final, i intentarem quedar campions, encara que crec que l'afecció no correspon degudament i no està a l'altura que li pertoca.

Aquests 26 minuts que jugarem el dia 25 d'octubre amb el Pineda seran de molts nervis, lluitarem a totes, i pronostico a favor nostre a 4 a 3, i tirarem el penalt en Tarrés.

Les baixes del Sant Hilari a la darrera temporada, ho vaig trobar molt mal fet, ja que ens van donar uns jugadors que va costar molts esforços pujar-los i arriba un senyor i els dona la baixa sense més ni menys.

Les altes, m'he mogut jo, conjuntament amb la Junta i sempre s'han fet amb el permís de tota la Junta. Vull acabar dient que la mainada és el més important del futbol que tenim i els hem de pujar amb esforç de tots els que realment ens agrada el futbol. ●

Salvador CLOS

El C.E. Sant Hilari ja té 3 equips en plena Competició (Primer Equip, Juvenils i Infantils). Els Alevins començaren dissabte 17 d'octubre; i a part d'aquests equips, hi ha l'equip de Veterans que porten el nom del poble, encara que vagin en camisetes blaves. Intentaré fer un apartat per cada un d'aquests equips, a fi que l'afeccionat estigui al corrent.

PRIMER EQUIP

Porta una bona competició. Confiem que seran un dels aspirants al títol, i que els seus rivals més forts són tots equips gironins (Sils, La Sellera i Vidreres especialment). Després de la 5a jornada, no han perdut cap partit, si bé hi ha 26 minuts pendents per jugar del partit Sant Hilari-Pineda que es jugaran el proper 25 d'octubre i començaran amb la repetició del penalt, que va motivar la suspensió del partit. Els partits pel proper mes de Novembre són els següents: Dia 1: Sant Hilari-Sils; Dia 8: Vilassar Dalt-Sant Hilari; Dia 15: Tossa-Sant Hilari; Dia 22: Sant Hilari-Mollet; Dia 29: La Sellera-Sant Hilari. Un cop jugats aquests partits podrem valorar les possibilitats de quedar campions el nostre equip.

JUVENILS I INFANTILS

Tots dos equips s'han vist renovats aquesta temporada, ja que uns han incorporat infantils i altres elements. Aquests dos equips hilariencs porten disputades tres jornades i encara no han fet cap punt,

però estem segurs que molt a viat començaran a guanyar partits, ja que la veritat és que gairebé és la primera temporada que juguen junts i els falten partits d'acoplament.

ALEVINS

Juguen amb un grup de dotze equips. Els primers partits els han disputat amb el Sta. Cristina i el Tordera els dies 17 i 24 d'octubre, desconeixem en aquests moments els resultats, però confiem en aquests nanos que a l'estiu ja guanyaren un torneig al camp del Júpiter de Barcelona.

VETERANS

Els anomenats "avis" tenen un gran equip integrat per jugadors com en Vilamala, Serradesanferm, Morages, etc..., que encara podrien estar jugant perfectament a Regional, ja que són persones que s'han cuidat i que tenen una tècnica gens habitual a la Regional. De moment porten quatre partits jugats i quatre victòries i estan integrats en un grup provincial de futbol d'empreses junt amb tretze equips més. Juguen els dissabtes a la tarda, i els nostres veterans són un dels candidats més fèrrms a quedar campions.

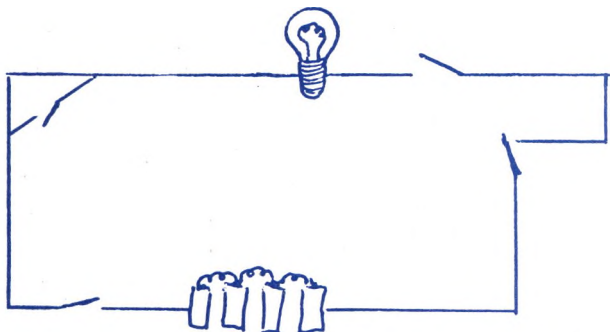
Aquest és el resum futbolístic del mes, que intentarem portar mes darrera més per tal d'informar als afeccionats, que aquesta és la nostra intenció. Per acabar, recordar que és molt necessari ajudar a la mainada. ●

Salvador CLOS

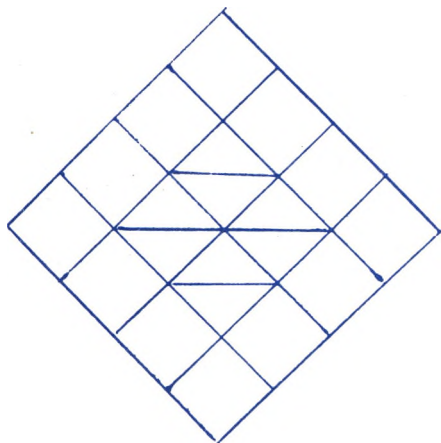
SUBSCRIBIU-VOS I ANUNCIEU-VOS A LA REVISTA T E R R A

ENTRETENIMENTS

A- Si heu estudiat ingenieria de telecomunicacions sabreu resoldre aquesta qüestió: quan estarà tancat el circuit (quants interruptors com a mínim caldrà tancar per a encendre la llum)?

B- Quants quadrats i triangles hi saps veure en el següent entreteniment?

D- ENCREUATS

1					
2					
3					
4					
5					
	1	2	3	4	5

HORIZONTALS-1. Color lila; 2. Líquid que expulsa el ser humà procedent dels ronyons; 3. Forma del verb tossir; 4. Animal carnisser plantigrad. (a l'inrevés) Expressió negativa; 5. Pedra plana rectangular, que serveix generalment per a fer paviment.

VERTICALS-1. Arbre de la família de les ulmàcies (a.i.) Pronom (a.i.); 2. Metall preciós. Consonants; 3. Transports Internacionals Regulars. Vocal; 4. Lloc públic amb vapor d'aigua per a suar; 5. Feina.

Nota: l'abreviació (a.i.) equival a l'inrevés.

SOLUCIONS AL Nº 18

1. Països Catalans i Aragó
2. Andalusia
3. Cap
4. Galicia
5. Euskadi
6. Extremadura
7. Cap
8. Castellà
9. Lleó

LA PORTADA DEL Nº 18

El trencaclosques que us proposavem a l'anterior número es tracta, com haureu pogut comprovar, d'una vista aèria de Sant Hilari i que, en el seu temps, fou una eina imprescindible de treball per als tècnics municipals d'urbanisme. Aquesta, doncs, és la solució.

